

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader i Rdr. B^{co}

Enkla. N^o.

SÖNDAGS MAGASIN

8 sk. B^{co}

N°. 4

Gotheborg. Söndag d. 29 Oct. 1848.

4 Qvar.

Rederna von Hallern.

(Forts. och slut fr. föreg. Nr.)

ag kan ej skriva mer; jag är för swag!
Nästa gång — kanst — mera! Lef wäl,
lef wäl! — jag fruktar, att detta är min
sista önskan. —

Detta war den olycklige Hermans bref.

Läsaren skall lätt kunna föreställa sig
de känslor, som bemäktigade sig mig.

Huru gerna skulle jag ej welat wara wid
min olyckliga wäns dödsbädd! Huru ger-
na ej säga honom några tröstande ord!

Huru gerna ej gjuta balsam i hans sjuka hjerta! Aldrig
förrut hade mina wilsor förefallit mig tryckande; men nu
önskade jag wara fri och oberoende, för att kunna resa
till honom och se den olycklige ännu en gång.

Förgäfwes önskad! Jag skulle ej mer hafwa funnit
honom lefwande! Några dagar efter skrifwelsen från Herr-
man erhöj jag en annon från en hofsteijf embetöman.
Han anmälde i korthet Herr von Hallerns död och fände
mig tusen hälsningar från den aflidne. Tillika bad han
mig att wara honom behjplig som executor testam^{ent}
att uplösa en fattig flicka, Maria Röder, som för sju år
sedan bott nära wid sköden J. . . Den aflidne har

nämligen åt henne testamenterat en ansenlig förmögenhet, och derwid anmärkt, att man i afseende på hennes uppökande skulle wända sig till mig. Jag företog mig att bedrjwa saken med största isfver och skref genast till Borgmästaren i byn, der jag wisse att flickan sät bott. Swaret uteblef ej länge. Marias far hade efter den olyckliga händelsen råfat i wanrykte; man hade wid samma tid sett främlingen ofta besöka honom och satt denna omständighet i sammanhang med Augustis mordande. Subben hade derföre funnit för godt att lemna byn. Han hade jält sin lilla egendom, för att söka sin lycka i nya werlden. Men han, så wäl som hans dotter, hwilken ester Herrmans otro, såsom de kallade hans förswinnande, förskuntit i en djup melankoli, hade båda omkommit på hafwet.

Herman v. Hallern hade insatt aflägsna släktingar till arfwingar af det öfriga af sin oerhörda förmögenhet. Hans naturliga broder, denna alldeles förhörda människa, erhöi alldeles intet.

Äfwen åt mig hade han bestämt ett minne. Samme hollsteinste tjenleman sände mig en elegant låda af ebenholz, rikt inlagd med silfwer. När jag öppnade den, föll mig i händerna — en terzerol. —

Äfswärdet.

Det är ingen roman, som jag will berättat. Jag har sjelf spelat en rol i efterföljande historia, och jag återkallar i mitt minne en erinring utur mitt lif, i det jag för mina läsare berättat en sorglig händelse.

Den som är bekant med Paris omgifningar, skall igenkänna den med kiselsten belagda wäg, som för till parken wid Meudon. En Augustimorgon 184— hade ett talrikt sällskap, till hwilket jag och hörde, begiwit sig dit i wagn. Det hade regnat föregående dagen och parken war flupprig. Man kan lätt föreställa sig, hwad munterhet min olycka uppväcke, då jag i det wata gräset förlorade jemmwigten och föll omkull.

Bland femton personer, hwaraf sällskapet bestod, befunno sig och två unga flickor, med hwilka jag war högst förtrogen, och hwilkas anletsdrag woro lika siljaktiga, som deras karakter. På den enas, Marias, anlete, stod en djup melankoli, som bildade en påfallande kontrast med hennes roliga kinder och hennes ögon, som woro swarta såsom en Spansjörkas. Den andra, Marias kusin, faders och moderlös sedan barndomen, liflig, glad, hade något attraperande i sitt bleka ans-

sigte och sina blonda lockar, som halft dolde de stora blå ögonen.

Vi svingrade oss i parken i smärre grupper. De båda unga flickorna och jag ströfwade omkring i den angenäma aleens svingrande gångar, under det en yngre man war vår ledesagare.

Ligande gingo wi en stund framåt. Den unga mannen hade fattat Marias arm och betraktade henne med stilla håurydning.

— Huru älskelig är ej denna natur — sade hon plötsligt! Huru förtjusnes jag ej af denna naturens tyndad! Och du, Emmanuel?

— Jag och, kära Marie. Wet du ej, att jag älskar allt, jem du tycker om!

— Blir det alltid så?

— Twisslar du derpå?

— Kanste.

— Och dagen före vårt bröllop kan du hysa sådana tankar?

— Svarföre icke? Jugenting är waraktigt nypå denna jord. Måste wi ej alltid äfwen tänka på framtiden! Wägaren, som i dag smakar så godt, hwem wet, om ej hans innehåll är furt i morgon.

— Du borde wara allt för fast öfwerthgad om motsatsen, för att ställa en sådant fråga till mig — sade den unga flickan leende. Men jag wet ej, huru det kommer till, att mitt sinne är så nypåhldt med fruktan. . . . O Emmanuel, war himmels azur är för skon, för att det alltid skulle kunna blifwa såsom det är. I öfrigt — tillade hon — är det ingen olycka, att dö ung. Det besparas oss då mycket bekymmer och man erfår då ej besdragna förhoppningars smärta.

Emmanuel lade sin hand på hennes mun, och såg på mig med tårhylda ögon. Nu kom Louise till oss.

— Kom, kära kusin — ropade Emmanuel till henne — framlocka ett leende hos Marie; han förfräcker mig med sina melankoliska tankar.

— Werkligen? — frågade den muntra Louise, och omarmade sin kusin; kan man wara ledsen dagen före sitt bröllop.

— Ja, suckade Marie forget, emedan man fruktat att lyckan kan undgå en.

Desa ord, uttalade i smärtans ton, gjorde ett djupt intryd på oss, emot war wilja, och tigande fortsatte wi war spatsergång. Uttrycket i våra ansigten hade blifwit sorgligare; ett leende med tillfats af smärta kom stundom öfwer våra läppar. Till och med Louise, den alltid glada, synes wara förlorad i ett dystert begrundande, och trots wunden, som lekte med hennes söna hår, trots foglarnes sång, som hördes omkring henne, blef hon, wid min arm, allwarfsam och tänkande.

Sedan vi vandrat omkring en stund och uret i det göthiska tornet i Mendon slagit två, utropade Luise, afbrytande sin ovanliga tystnad!

— Vi böra nu wända om; man wäntar med middagen på oss; jag ser moln hepa sig på horisonten och det synes mig, som antyde de en storm, och min kusin är så rädd, — tillade hon i en ton af lätt ironi.

— Men det synes, som wore jag rädd med skal — tillade Marie leende, en gammal fru, af hvilken jag lät mig spås som barn, förkunnade mig ur korten, att jag skulle dö tillfölje af försräckelse, som komme att förorsakas mig af en storm.

— Och jag heppas, att du ej tror på dylika galenskap — sade Emanuel i sorgsen ton.

Den unga flickan svarade "nej"; men med så swag stämning, att jag nästan war öfvertygad, att hon war gripen af denna fördom, en försträcktlig omständighet för personer af liflig fantasi; och Marie hörde till sådana.

Under mera allvarsamma, än glada samtal kemmo vi till det öfriga sällskapet, och man satte sig till bords. Marie, som satt emellan Emanuel och mig, upptog med älsfwärdt behag de artigheter, som man fände henne twärs öfwer bordet, och mer än en gång såg jag på modrens anlete ett förnöjdt leende. Madam E. war ett förträffligt fruntimmer. Sata i unga år, hade hon ej welat gifva sig, för att kunna utslutande egna sig åt sin enda dotters uppfostran, hvilket war hennes enda glädje. Hon heppades och kunna grundlägga dennas lycka, i det hon bortgaf hennes hand åt Emanuel v. M., en i andeligt som freppsligt hånseende, ganska utmärkt ung man. Madam E. hade ofta sagt till sina wänner, att hon med fullkomligt lugn anförtrödde sin dotters öde åt Emanuel, ty han är en god son och broder, man kan då heppas, att han blifwer en god maka.

Alltid skall jag påminna mig denna måltid, och med hvilken om kärlek Emanuel M. betraktade denna rena, stöna, unga flicka, som efter förloppet af tjugufyra timmar skulle blifwa hans maka. Jag är öfvertygad, att han tackade den Högte, som låtit honom finna denna ensamma blomman, som med sitt doft skulle förhöna hans lif. Han war ej afwår tids ängst, att äktenskapet är något dåraktigt; han betraktade det twärtom såsom den heligaste och stönaste af våra inrättningar, emedan han genom den såg sig för alltid förenad med sitt hjertas dyrkade, med den, som han åt sig utwalt, såsom man ifrån blomstermattan plockar en glöddande ros.

Emot slutet af måltiden uppstod Madam E., som hade bemärkt, att hennes dotter sedan några ögonblick föräddade en wif wo, tog henne under armen och gick med henne in i parken, gifwande mig ett tecken att följa med till foten af ett träd, der Maria läste sitt namn, hvilket Emanuel samma morgon sammanflätadt med hans,

hade inskuret i trädet. Denna aublick framfallade en suck hos den unga flickan, och hennes moder, som med bekymmer betraktade alla hennes uttringar, slöt henne i sina armar och bad henne, att ej förtiga grunden till den sorgsenhet, åt hvilken hon sedan tre dagar hängaf sig.

Marie omsamuade modren och sade ingenting.

— Ak mitt barn, jag beder dig — sade modren — säg mig, hwad som bedröfwar dig. Ät hvilken will du anförtro dig, om ej åt din moder? Skulle du ej werkligen älska Emanuel? Skulle jag häwa för mycket bräddstört med afflutandet af ett äktenkap? Skulle du frukta att blifwa olycklig? —

På alla dessa frågor svarade Marie med snystningar: nej det är ej så.

— Nä, hwad då — frågade modren änyo — du gör mig bekymmer mitt barn.

— Ser du — sade Maria, asterkande sina tårar — du skulle göra narr af mig, om jag sade dig det.

— Uttala det djerst — ropade modren, omsammande dottren — war obekymrad.

— Sedan flera nätter — begynnade Maria — förföljer mig en underlig dröm. "Jag tycker mig ligga i min kista med mina högtidskläder, min hwita slöja och min brudkrans. Jag tycker att det är natt. Askan går; jag besinner mig i en fyrka och regnet flyter i strömmar öfwer des stifttak. Kapellet är halft upplyst af en gaslampa, och i det inre af helgedomen ligger en gammal prest Emanuels och Louises händer tillsammans, under det han utropar: "I solen blifwa makar". Nu uppwaknar jag, badande i kallswett, jag utflöter ängsliga suckar, men då jag åter insennar, hwäskar åter samma drömbild för mig. O, moder — fortfor hon — det är skrifwet derofwan, att din dotter ej skall njuta den lycka, som du bestämt för henne.

Jag varrade mot min wilja wid detta Marias meddelande, och madam E., som annars ej war widsteplig, blef sällsamt blef. Hon stälde sig dock, som om drömmen syntes henne ingenting betydta, och använde hela sin moderliga wältalighet, för att lugna den försträckt flicka. Emanuel kom i detsamma. Marie hade blott tid, att tillhwiska modren: ej ett ord om wårt samtal!

En blick af modren lofwade det.

Emanuel beklagade sig öfwer wårt plötsliga förswinnande, som gjort ett hastigt slut på måltiden, och bad oss föra honom till den stönaste delen af parken. Han sade allt detta på ett så ceremoniöst sätt, att Marie och jag ej kunde underlåta att le, och då en dam just i detsamma kallade på Fru E. fortsatte vi war promenad med Emanuel, som uppremdes af war munterhet.

(Fortf.)

Öfwanstående planscher, som ej kommit att på sina behöriga ställen införas i den tragiskt intressanta berättelsen om Bröderna von Gallern, intagas — såsom vi hoppas till läfarens nöje — här, för att gifva fullständighet åt det hela. Sna planschen föreställer det ögonblick, då August von Gallern faller för broderns mordiska kula; den andra åter det sammanträffande, som egde rum mellan den olycklige brodermördaren och hans okände, i laster besläktade halfbroder.

Fredrich von Wrangel,

kommanderande general öfver de fientliga trupperna i Schleswigholstein.

Karnevalen hos olika Folkslag.

Ursprunget till karnevalen söker en ny fransk skriftställare i Indianernas Haulifest. Den är, liksom i länderna för den kasta kullen, förelöpare till fastan och betgöringen. Den månad, i hvilken den infaller, heter Falguna, hvilket namn är taget af två ord i sanskritspråket, som betyda harmlös glädje. Festen firas vanligen framför de rikes hus, hvarnit alla, huru skiljaktiga de än må vara till stånd och ålder, blanda sig och drifva ett ystert skämt. Der springa somliga förklädda genom gatorna; andra sjunga improviserade sånger, som plumpa och råa sluta med ett trefaldigt upprepadt: haulti. Äfven fruntimren taga del i den allmänna glädjen, församla sig hos sina wänningar och drifwa gylfel; derwid utsluta de männerna och medgifwa ej ens barnen tillträde. Vid de offentliga högtidligheterna förekommer en mycket emtyckt lek, som kallas Haulti och består deruti, att man kastar på hvarandra fulla händer med Abir, ett slags mjöl, som beredes af vingarnötter och färgas med sandelträd. Ett hynerligt nöje väcker den, som öfvertager personifikationen af Haulti. Denne, den ystraste af hela hopen, springer, utklädd så groteskt som möjligt, genom gatorna, under det att folket före och efter honom öfverspelar honom med Abir och färgadt watten. Festen ändas sista dagen i Falguna Månad, då en halmfigur, föreställande en karl, äfwenledes kallas Haulti, och hwilken är lika utförd, som sin leiwande motbild, wid midnattstid uppbrännes på terget. Utom denna allmänna eld antänder hvarje familj eld i sin wåning, hvarnit man kastar små kulor af Ruhnist, som uppdrådas på trådar och kallas Volkas. Likaså antändes på hvarje gata och på offentliga platser en eld, som man ej förer lembar, än den är förtänd, hwarefter äfwan hoppsamlas, för att under sång och jubel kastas i synen på wänner och grannar.

Från Hinduerne gick festen under åtskilliga namn och förändringar öfver till andra folkslag.

I China gör landtiolket en jättestor ko af lera, hvars förtäffande ofta fordrar mera än 50 man. Denna figur drages omkring på landet, såsom densamma ett barn, hvars ena fot är försedd med en sko, och rappar på kon, som om det wille drifwa den framåt. Guvernörerna lemna under sackeltåg och med larmmande musik sina palatser, för att sluta sig till tåget, när det drager in i staden, hvars gator äro belagda med tapeter och utfrade med triumfbågar. Husen äro upplysta med facklor och papperslyktor. Skådespelare sluta tåget, som slutligen gör halt framför den förnämsta Mandarinens hus. Denne hastager kon hennes prydnad och slår sedan isänder henne, hvarigenom en mängd smärre kor, som finnas i hennes iure, komma i dagen. Sedan Mandarinen hållit ett loftal öfver åkerbruket, åtsiljes mängden.

De kanadiska Huronerne till och med hafwa ett slags karneval. Detta är hos dem drömmarnes och önskingarnes fest, som råder fjorton dagar. När teken är gifvet till festens begynnelse, springa män, kvinnor och barn, aldeles ofklädde eller i de löjligaste förklädnigar, och drifwa det mest stormande wäsen. De begjuta en med watten, kasta affa och smuts på en annan, och roya till hwar och en, de möta, att de hafwa drömt något, och att han skall säga dem, hwad. Siesjar han det ej, så måste han betala och upplysa maskens önskingar. Men när festen är förbi, måste mottagaren lemna tillbaka, hwad han fått. Ett gästbud slutar festen.

Hos Egypterne blef, sedan man firat minnet af Ostris dömande genom Typhon och återupplifvandet af hans kropp genom Isis, en skenafstning firad och en jagt uppförd, uti hvilken de andäktige, med swärtade och maskerade ansigten, klädda i djurhudar eller på annat sätt, deltog och under det grusligaste tjut rasade genom städerna och landet!

Hos Grekerna war det Bacchus prestes, som på denna gudens högtidsdagar höllo ett tåg, wid hvilket deltagande män och kvinnor, med smorda och maskerade ansigten, såsom Zanner och Siteners, med en myrtenkrans på hufvudet, en tyrfusstaf i den ena handen och en flocka eller cymbal i den andra, hängåfwo sig åt dryckenskapens hela raseri.

I Rom firade man Ceres till ära Megealesferna, hwarwid gudinnans stob i triumf drog genom staden och badades i Almon, en liten stob, som kastar sig i Tibern. Saturnalierna woro den allmänna folkfesten; ingen war derifrån utsluten, all rangskilnad war der försvunnen; man sticade stänker till hvarandra, hazardspelen woro frigifna, senaten lät sina göromål hwila, alla arbetare hade ledighet, skolorna woro tillstutna, friget hwilade och ingen förbrutelse bestraffades. Med ropet io Saturnalia började festen. Folket drog, förklädt, under jubel genom gatorna och jydlandarnes quickhet lekte i obehjåd lust.

Till och med Indarne hade, efter hwad som kan synas af många antydingar, bruket, att förkläda sig wid wisa offentliga högtidligheter. Vid löshydehögtiden uppfördes dansar af kvinnorna i templen, och soljande dagen tågade folket förklädt och jublande genom gatorna, hängifwande sig åt den ursinnigaste glädje.

Bland de kristna bekännarne såldes karnevalen redan tidigt af presterna, som ej wägade att med wåld utrota folkets djupt inrotade wanor. Under Karl VI anställdes wid hofwet en stor maskerad, hwarwid deltagarne wisade sig såsom wildar och wilda djur. Men festen tog ett ledamt slut. En pages fastla kom för nära en maffs kläder; elden meddelade sig åt de andra kläderna, och sålunda uppbrände flera, innan man kunde hafva dem till hjelp.

Under Ludvig XIV i Frankrike war karnewalen i sitt flor. Rättfärdighet, ett lustigt sällskap, war det egentligen, som förwärdade sig förtjenst om dessa festligheter. Derwid war det en hufvuduppgift, att göra tidens dårskaper lösliga, och konungen sjelf stouades ej, så att han besatte sällskapets upplösande. I stället för sina förra förlustelser, drogo de nu årligen, i form af maskerad, genom gatorna, och i stället för de brinnande epigrammerne såg man nu lefwande personer, som wero till ytterligt lifa den urbild, som de wille gäcka.

I Polen bildade sig ett dylikt sällskap, aperepubliken, som höll sina sammankomster för flutna dörrar. Der utnämndes en konung, råd, dommare, biskopar, och man inbjöd på skämt folk för deras forum. Sjelfwa konung Stanislaus lät upptaga sig i deras förbund.

I Portugal bedrifwes tokroliga lustbarheter under de trene karnewaldsdagarne. En resande berättar: Portugisernas största nöje under dessa dagar är, att fasta på hwarandra med ärter, böuer och mjöl. Detta dumma spel drifwer man i husen och på gatorna. Man anlägger den sämsta klädning och håller, utom en äm watten och sprutor, ärter och mjöl i beredskap. Tjeusfolket ansvarar för att ammunition ej fattas deras herrskap. En sådan fästning warar ofta hela timmar och slutas ej förr, än ammunitionen är uppsjuten eller de stridande genomwäta.

Stafienska karnewalen har sin glanspunkt i Rom, Mailand, Venedig och Neapel. Man kastar på hwarandra med Coriandoli, hwiita gipskulor, som äro förfärdigade enkom för detta ändamål. Hwar och en har en forg, fylld dermed, i handen och en slags stes med elastiskt fast af sigben. Man angriper och försvarar sig, och detta allt med största liflighet. Coriandoli krossa hwarandra i luften såsom hagel. När ammunitionen är bortskjuten, händer, att kämparne i hettan tillgripa forgarne och steswarne, med hvilka man utdelar slag, hwarigenom ej sällan swära skador tillfogas.

Stjernfall och Meteorstenar.

Den underbara företeelsen med stjernfall och meteorstenar, som Humbolt, afwikaende från förra antaganden, i sitt nya werk, Kosmos anser wara ett och detsamma, har gifwit anledning till följande sammanställning.

Reggranna beräkningar hafwa gifwit wid handen, att stjernfall, sammolikt eldkulor, äro på ett afstånd af 1—30 mil från jorden, och att de på en sekund genomlöpa 4—6 mil. Den omständighet, att hwarje år natten emellan d. 12 och 13 Novemb. en oerhörd mängd stjernfall förekomma, har gjort troligt, att

dessa lysande kroppar löpa omkring solen, och detta milliontals. De löpa ej i långa ellipser, utan i kretsformiga. I Observatoriet i Neapel betraktade man d. 11 Maj detta år små kulor, som passerade förbi, 3—4 sekunder före solen, och waktadt af dem ej syntes flera än 5—6 på en gång, så räknade man dock 102 på en timma. Detta är meteorstenar. Sättet, på hwilket meteorstenen kommer till jorden, är följande. Den löper med 1—5 fots mågtighet omkring solen, och då jorden på sin bana kommer meteorstenen allt för nära, så drager hon densamma till sig; ty den är blott 5 fot, jorden åter 1720 mil i genomskärning, och jorden har fem gånger wattaets täthet, under det meteorstenen blot har 3/10 gånger densamma. Är meteorstenen ungefär 100 mil från jordens yta, så börjar han att lysa. Stundom händer ej detta, förr än han är på ett afstånd af 80, 40 eller 10 mil, och bekrifwer då en båge af 10 a 30 gr. Plötsligt upphör nu ljuset och stjernfallet går in i dunkel, tills dess det kommer till jorden. Detta lysande och brist på lysande beror wäl af den 1/2 linia tjocka, omkring stenen sittande skorpa; så snart lysämnet bortfaller, synphör och lysandet. När meteorstenarne komma till jorden hafwa de en oerhörd hetta. Denna härrör från luftens motstånd. När meteorsten kommer, så är det, då himmelen är klar, ett litet moln, som följer meteorstenen. Detta moln har en hastighet af ungefär 400 alnar i sekunden.

Meteorstenarne äro möjligtwis stycken af en planet, som en gång gick omkring solen emellan Mars och Jupiter, men som sprungit sönder och gifwit uppkomst åt Ceres, Pallas, Juno och Vesta.

Man har funnit många sådana meteorstenar. Dit hör den steinmassa, som nedföll 1492 och wägte 270 skåp. Agrameristen, som nedföll i Maj 1751, wägte 70 skåp. och höll en fot i diameter. En jernmassa nedföll 1801 i Frankrike och wägte 1600 skåp.; lifaledes en i Amerika, som wägte 30,000 skåp. och höll i diameter 8 fot. Stenen wid Siena nedföll d. 16 Juni 1794 ut ett moln, som gick från öster till wester. En annan, som nedföll i Yorkshire war ännu warm och luftade swafwel. Den nyaste, man känner, war en, som nedföll wid Erfurt, hwarom berättas följande. Den 19 Sept. gingo två personer utanför staden. Himmelen war klar och hög. Plötsligen förnummo de en utomordentligt stark knall högt i luften, hwarpå följde ett häftigt susande och brusande. Derwid märkte de att något föll ut luften till jorden. När de hämtat sig från sin förwirring, gingo de närmare och sågo en swart sten, som inträngt 5 tum djupt i jorden och war så warm, att det fräste, när man spottade derpå. Först efter långt wäntande kunde de upptaga stenen. De förde den hemme till Landtrådet v. Wyla, som lät undersöka den. Det war en meteorsten i form af en fyrtydig pyramid och wägte 6 1/2 skåp.

Ge! schiedt doch nicht! Hier stehen ja Leute! —

Det han icke, att alt sjungande och höjtande på gatorna om aftonen är förbudt — att hvarje borgare i tyfhet skall söka sitt hem?

Ja, wasseru, Herr polio! det wet jag mycket wäl, men sem jag icke har något hem, så går jag aldrig hem.

Från

C. PETERSENS
Lithografiska Jurättning

har utkommit:

Potpourri N:o 2,

innehållande **Parad-Marsch**, som af resp. prenumeranter torde afhämtas.

Prenumerationen fortfar.

Afgiften är för helt år 4: för $\frac{1}{2}$ år 2: 32 sk. och för $\frac{1}{4}$ år 4: 32

sk. B.co. Enkla nummer å 16 sk. B.co.

Götheborg den 19:de Oktober 1848.